

Існує також проблема, коли при зверненні до окремих закладів охорони здоров'я пацієнту можуть відмовити у наданні медичної допомоги. Безумовно, йдеться про державні та комунальні заклади охорони здоров'я, оскільки при зверненні до установ приватної форми власності таких проблем не виникає. При цьому, пояснюється такий підхід тим, що обсяг фінансування медичних установ залежить від кількості людей, що проживають на території, що обслуговується. Разом з цим, фінансові мотиви не можуть слугувати мотивом відмови у реалізації одного із найбільш важливіших та базових прав пацієнта – права на охорону здоров'я та отримання медичної допомоги. Більше того, такий підхід прямо суперечить численним законодавчим актам, згаданим вище, а тому коли пацієнт зустрічає відмову щодо реалізації його законного права вибору лікаря та закладу охорони здоров'я, він має право звернутися до суду стосовно захисту своїх законних прав та інтересів.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Права людини в галузі охорони здоров'я. – Харків : Права людини, 2011. – 176 с.
2. Крилова О.В. Права пацієнта медичного закладу та їх забезпечення [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.apdp.in.ua/v33/13.pdf>.
3. Рішення Красноармійського міськрайонного суду Донецької області від 29 листопада 2010 року [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://reyestr.court.gov.ua/Review/10625970>.

Рибалка Олександра Валеріївна

*студентка 2-го курсу соціально-правового факультету
Національного університету «Одеська юридична академія»
Науковий керівник – к.ю.н., асистент Швидка В.Г.*

РЕЛІГІЙНІ ОРГАНІЗАЦІЇ ЯК ЮРИДИЧНІ ОСОБИ

Релігійна організація – водночас юридичне та релігійне поняття. Дані організації створюються для задоволення духовних, культурних навіть освітніх потреб громадян. Разом з тим, будь-яка релігійна організація має певні права та обов'язки перед державою та суспільством. Тому не можна залишати без уваги і юридичну сторону даного явища.

Конституція нашої держави гарантує право на свободу совісті та віросповідання кожному громадянину. Ми можемо спокійно приймати віру, змінювати її, обирати власні переконання, справляти певні культові обряди,

виражати та поширювати свої релігійні погляди, звісно, якщо це не суперечить нормам законодавства. Свобода віросповідання підлягає окремим обмеженням лише за умов необхідних для охорони життя, свободи, громадської безпеки, моралі та права. Нав'язувати та примушувати ставитися до релігії так чи інакше ніхто не може. Обов'язковість релігії чи то якихось віросповідань недопустима в нашій країні.

Релігійні організації в Україні існують у вигляді різноманітних релігійних центрів, громад, управлінь, братств, монастирів, місіонерських товариств, духовних навчальних закладів тощо. Також з перелічених організацій можуть створюватись об'єднання з власними центрами або управліннями. Наприклад монастирі, духовні навчальні заклади або управління можуть входити в об'єднання Українська Православна Церква. Держава, у питання пов'язані зі створенням та управління всередині релігійної організації не втручається, оскільки визнає її право на самостійність і свободу. Але задля захисту прав та свобод громадян питання стосовно релігійних організацій врегульовані законодавством.

Відповідно до чинного Закону України «Про свободу совісті та релігійні організації» релігійна організація визнається юридичною особою саме з дня її державної реєстрації та діє відповідно до власного статуту [1]. В статті 80 Цивільного кодексу України, зазначається що юридична особа – це організація зареєстрована і створена згідно із законом. Тобто, для того, щоб стати юридичною особою будь-яка релігійна організація має зареєструватись. Як юридична особа, релігійна організація рівноправним суб'єктом правовідносин, бере участь в господарському обігові від свого імені, може бути суб'єктом майнових та інших цивільних правовідносин. Взагалі, їм притаманні всі ознаки юридичної особи, насамперед, організована структурна єдність – кожна релігійна система виконує власні функції та має чітку організованість, що підтримується за рахунок якоїсь духовної ідеології або сумісних поглядів; можливість мати та розпоряджатись власним майном, яке звісно є базою для їх нормального функціонування; нести майнову відповідальність, набувати цивільних прав та обов'язків у порядку встановленому законом – те без чого будь-яка юридична особа не може існувати; бути учасниками судового процесу, в якості позивачів та відповідачів, що впливає із чинного законодавства та ін. [2].

Реєстрація релігійної організації та безпосередньо її статуту є складним і клопітким процесом, але надзвичайно важливим. Проте, незважаючи на складність процесу реєстрації в нашій країні, на даний момент, існують досить сприятливі та вільні умови для створення і розвитку даних організацій. Це пов'язано з тим що, загалом не піддається перевірці саме мета релігійної організації. Це питання має бути більш досконало розроблене. Насамперед, на

законодавчому рівні повинна проводитись індивідуальна релігієзнавча експертиза, яку мають проводити спеціально уповноважені на це органи з тим, щоб дана експертиза була обов'язковою для оформлення дозволів на створення релігійних організацій, які видають обласні державні адміністрації. Тобто, перш ніж виявити бажання створити релігійну організацію, необхідно надати всі відповідні статутні документи, а також конкретну інформацію та факти стосовно релігійного вчення на професійну експертизу. Всі основні завдання, цілі, мета створення та порядок організації мають бути чітко окресленими, задля мінімізації негативних наслідків, пов'язаних з вступом, перебуванням або виходом осіб з даних релігійних організацій. Лише після висновку експертів дана організація реєструється, згідно Закону України «Про державну реєстрацію юридичних осіб, фізичних осіб-підприємців та громадських формувань». Проте, якщо релігійній організації буде відмовлено в державній реєстрації, вона може продовжувати існувати в якості звичайної громадської організації, що подекуди призводить до ускладнення перевірки її діяльності та впливу на громадськість. В законодавстві зазначено, що ліквідація релігійних організацій відбувається за рішенням її засновників, або органом уповноваженим на те статутом даної релігійної організації. Також в разі грубих та неодноразових порушень Конституції або закону, невідповідності діяльності організації меті її створення, вона ліквідовується за рішенням суду [3].

На сьогоднішній день, незважаючи на стрімкий науково-технічний прогрес та популяризацію атеїстичних концепцій, релігія в будь-яких її проявах все ще відіграє значну роль в життях багатьох людей. Вступаючи в подібні організації з наміром брати активну участь особа має не забувати про свої права та законні інтереси. Важливо пам'ятати про те, що необхідно ознайомлюватись з нормами чинного законодавства при вступі до будь-якої організації, у тому числі і релігійної.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Про свободу совісті та релігійні організації : Закон України від 23 грудня 1993 р. № 3795-XII. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/987-12>
2. Цивільний кодекс України : Закон України від 16 січня 2003 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/435-15/page2>
3. Тагієв А. Порядок створення релігійних організацій. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.legalclinic.com.ua/load/konsultaciji/zagalna_informaciya/porjadokstvorennya_religijnikh_organizacij/3-1-0-226